

скочи и повѣгна баръишкомъ. Дѣте-то се оплаши и се отстѣпи надиръ, като рече: »Що глѣдамъ? тѣи аганци е живо. То трепка и баѣе. Пажъ наши-тѣ вѣхъ нѣми и мъртви, никое отъ тѣхъ не се мѣстеше. Вакво чѣдо! тогива мѣ се поше да се сприкажи съ аганце-то. Предложи му нѣкои въпросы, и малкна комахай наскърено, защо-то не мѣ се отговорн дръго, освѣнъ съ свойственный си членовенъ гласецъ, кой-то не се раздѣваше.

Въ това време видѣ Генрихъ единъ младъ момакъ. Той беше свчаръ, младъ, съ красно лице.

Той отъ много време си дирлах агне-то, кое-то бѣше загубилъ, и като видѣ дѣте то, спрѣсе малко отъ далѣко, и го преглеждаше съ чѣдваніе.

Объясно-то лице изъ първо удиви Генриха. Но пріятелско-то знакомство